

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2022 r. – Sberbank Europe/EBC**(Sprawa T-99/22)**

(2022/C 191/37)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Sberbank Europe AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Fellner)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej wobec Sberbanku decyzji EBC z dnia 21 grudnia 2021 r. (nr ECB-SSM-2021-ATSBE-12, ESA-2020-00000051), bez zastępowania, na podstawie art. 263 i 264 TFUE; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi czternaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że nałożenie przez EBC odsetek wyrównawczych stanowi niedopuszczalną podwójną karę w świetle art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i art. 4 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (zwanej dalej „EKPC”).
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że decyzja EBC z dnia 21 grudnia 2021 r. narusza art. 49 karty i art. 7 EKPC, nakładając sankcję przekraczającą limity kwotowe ustanowione w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽¹⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że decyzja EBC nakładająca na Sberbank odsetki wyrównawcze narusza art. 17 karty oraz art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do EKPC.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia praw podstawowych i podstawowych wolności w świetle art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej. Zasada *res iudicata* zabrania EBC nałożenia na Sberbank odsetek wyrównawczych za przekroczenie limitów dużej ekspozycji na podstawie art. 395 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ⁽²⁾.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady dobrej wiary ze względu na uchybienie przez EBC wytycznym w sprawie metody ustalania administracyjnych sankcji finansowych na podstawie art. 18 ust. 1 i 7 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia przez stronę pozwaną art. 6 EKPC.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia przez stronę pozwaną kwoty limitów sankcji w świetle art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.
8. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w świetle § 99e austriackiej ustawy o bankowości (zwanej dalej „BWG”).
9. Zarzut dziewiąty dotyczy tego, że § 97 BWG nie ma zastosowania, jeżeli nie dochodzi do uzyskania jakiegokolwiek korzyści lub do uniknięcia jakiegokolwiek straty.
10. Zarzut dziesiąty dotyczy tego, że uprawnienie EBC do nałożenia odsetek wyrównawczych uległo przedawnieniu na podstawie art. 130 rozporządzenia UE nr 468/2014 ⁽³⁾ i § 22 austriackiej ustawy o organach sprawujących nadzór nad rynkiem finansowym.
11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że art. 395 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przewiduje tylko jeden limit dużej ekspozycji, stąd § 97 ust. 1 pkt 2 BWG tylko jednokrotnie sankcjonuje przekroczenie tego limitu.
12. Zarzut dwunasty dotyczy tego, że Sberbank nie przekroczył limitu dużej ekspozycji umyślnie.
13. Zarzut trzynasty dotyczy tego, że Sberbank nie uzyskał jakiegokolwiek korzyści ani nie uniknął jakiegokolwiek straty, które podlegałyby wyrównaniu.

14. Zarzut czternasty dotyczy tego, że EBC, nie stosując odstępstwa na podstawie art. 396 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nadużył przysługujących mu uprawnień dyskrecyjnych.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- (³) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2022 r. – ON / Komisja

(Sprawa T-103/22)

(2022/C 191/38)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: ON (przedstawiciel: D. Mimrová, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2288 z dnia 21 grudnia 2021 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 w odniesieniu do okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formie unijnego cyfrowego zaświadczenia Covid wskazującego na zakończenie serii szczepień pierwotnych (¹) z powodu naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji oraz naruszenia zasady proporcjonalności;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2021/2288 ze względu na brak podstawy prawnej przewidzianej w art. 168 TFUE w odniesieniu do ochrony zdrowia publicznego w reakcji Unii na transgraniczne zagrożenie dla zdrowia związane z pandemią Covid-19;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja naruszyła ogólne zasady prawa wspólnotowego i poprzez przyjęcie rozporządzenia 2021/2288 naruszyła:
 - zasady równego traktowania i niedyskryminacji, ograniczając ważność cyfrowego zaświadczenia do 270 dni od dnia zakończenia serii szczepień pierwotnych w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się posiadaczom ważnych zaświadczeń cyfrowych (czyli osobom, którym podano dawkę przypominającą i które mają mieć większą odporność na wariant wirusa Omikron), jednocześnie wyłączając z zakresu stosowania zaskarżonego aktu nieokreślony krąg osób zdefiniowany za pomocą ich wieku, zawodu, stylu życia czy innych kryteriów (bez względu na to, czy są one zaszczepione czy też nie są w ogóle zaszczepione), w związku z czym dopuściła się dyskryminacji wobec dużej grupy osób, które zakończyły serię szczepień pierwotnych i zachorowały na Covid, choć według wiedzy naukowej takie osoby z tzw. hybrydową odpornością stanowią porównywalne lub mniejsze ryzyko dla społeczeństwa z punktu widzenia przenoszenia zakażenia oraz obciążenia systemu zdrowotnego niż osoby, w przypadku których ważność cyfrowego zaświadczenia pozostaje nieograniczona bądź które są w inny sposób wyłączone z zakresu stosowania zaskarżonego aktu i które są „de iure” bezinfekcyjne;